

Sygn. akt VI Gz 141/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rzasa (spr.)

Sędziowie: SSO Barbara Frankowska

SSO Beata Hass-Kloc

Protokolant: asyst. sędziego Natalia Oślizło-Doskocz

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: J. M. – Firma (...) w D.

przeciwko: D. N. – (...) N. G. w D.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt V GNc 1415/13

postanawia:

I. odrzucić zażalenie pozwanego na punkt I zaskarżonego postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Krośnie Wydziału V Gospodarczego wydanego w dniu 26 września 2013 r., sygn. akt V GNc 1415/13,

II. oddalić zażalenie pozwanego na punkt II zaskarżonego postanowienia w przedmiocie odrzucenia sprzeciwu.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Krośnie Wydział V Gospodarczy odrzucił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Krośnie Wydziału V Gospodarczego wydanego w dniu 26 września 2013 r., sygn. akt V GNc 1415/13 (I) oraz odrzucił sprzeciw (II). W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, że nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 września 2013 r. Sąd Rejonowy w Krośnie uwzględnił w całości roszczenie w sprawie z powództwa J. M. przeciwko D. N. o zapłatę kwoty 52.364,10 zł. Odpis orzeczenia został przesłany pozwanemu na adres wskazany przez powoda tj. (...), (...)-(…) N.. Przesyłka dwukrotnie awizowana, powróciła do nadawcy. Zarządzono pozostawienie jej w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia na dzień 22 października 2013 r. Pismem z dnia 6 listopada 2014 r. złożonym bezpośrednio w sekretariacie Sądu Rejonowego w Krośnie Wydziału V Gospodarczego do akt przedmiotowej sprawy, pełnomocnik pozwanego wniósł o zezwolenie na wykonanie kserokopii akt, dołączając pełnomocnictwo z dnia 5 listopada 2014 r. W tym samym dniu pełnomocnik pozwanego zapoznał się z aktami. W dniu 2 grudnia 2014 r. ten sam profesjonalny pełnomocnik złożył w placówce pocztowej sprzeciw od nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Uzasadniając wniosek podał, że pozwany o zapadłym sprzeciwie przeciwko niemu

nakazie zapłaty Sądu Rejonowego w Krośnie, dowiedział się w trakcie przesłuchania go w charakterze świadka podczas prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Jaśle postępowania przygotowawczego o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, że pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. Dalej podał, że pozwany musiał mieć pewność co do treści orzeczenia już w dniach 5-6 listopada 2014 r., a więc w czasie udzielania pełnomocnictwa procesowego adwokatowi i po zapoznaniu się przez niego z aktami sprawy. Zdaniem Sądu Rejonowego skoro z twierdzeń samego pełnomocnika pozwanego oraz z aktu pełnomocnictwa do niniejszej sprawy zalegającego w aktach sprawy wynika, że podjęte czynności są spóźnione, należało wniosek o przywrócenie terminu odrzucić stosownie do treści z art. 171 k.p.c. Sąd I instancji wskazał dalej, że odrzucenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu powoduje, że i sam sprzeciw, który winien być wniesiony w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty, jest wniesiony z przekroczeniem terminu zawitego, dlatego też podlega odrzuceniu po myśli art. 504 § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł zażalenie na powyższe postanowienie zarzucając mu obrazę art. 168 § 1, 169 § 1, 171 i 504 § 1 k.p.c. wobec odrzucenia wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu oraz odrzucenie sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w sprawie. Nadto zarzucił obrazę przepisu art. 379 pkt 5 k.p.c. wobec pozbawienia pozwanego prawa do obrony. Powołując się na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez przywrócenie pozwanemu terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w sprawie oraz przyjęcie sprzeciwu.

W uzasadnieniu zażalenia pozwany wskazał, że postanowienie Sądu Rejonowego jest przedwczesne. Podał, że Sąd w rozważaniach pominął treść przepisu art. 499 § 1 pkt 4 k.p.c., zgodnie z którym sąd nie wyda nakazu gdy jego doręczenie nie mogłoby nastąpić w kraju. Pozwany wskazał, że powód w załączeniu do pozwu przedłożył zaświadczenie o prowadzeniu przez pozwanego działalności gospodarczej na terenie Republiki Federalnej Niemiec, a zatem Sąd powinien był powziąć wątpliwość czy wydany nakaz zapłaty dotrze na adres pozwanego w kraju. Dalej podał, że fakt nieobecności w kraju pozwany uprawdopodobnił przedkładając w sprzeciwie z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia dokumenty w postaci poświadczenia zameldowania w RFN oraz zgłoszenia działalności gospodarczej z dniem 21 maja 2012 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że zaskarżone orzeczenie zawiera dwa różne postanowienia, dotyczące odmiennych zagadnień procesowych. Pierwsze z nich dotyczy wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Postanowienie to nie podlega jednak odrębnie zaskarżeniu zażaleniem (art. 394 § 1 k.p.c.). Jego prawidłowość Sąd odwoławczy ocenia w trakcie kontroli instancyjnej orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, a więc postanowienia w przedmiocie odrzucenia środka odwoławczego (lub jak w omawianym wypadku – środka zaskarżenia). W orzecznictwie powszechnie akceptowany jest pogląd, zgodnie z którym rozstrzygnięcie dotyczące oddalenia wniosku o przywrócenie terminu nie podlega zaskarżeniu (tak też uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 11.08.1999 r., I CKN 367/99, OSNC 2000/3/48; uzasadnienie uchwały 7 sędziów SN z 31.05.2000 r., III ZP 1/00, OSNC 2001/1/1; uzasadnienie uchwały 7 sędziów SN z 6.10.2000 r., III CZP 31/00, OSNC 2001/2/22).

Zważywszy na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. odrzucił w omawianej części zażalenie jako niedopuszczalne (punkt I sentencji).

Odnosząc się do kwestii podniesionej przez pozwanego wadliwości doręczenia nakazu zapłaty, wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że powód w pozwie wskazał adres pozwanego: (...), (...)-(…) N.. Z akt rozpoznawanej sprawy wynika, że odpis nakazu zapłaty został przesłany pozwanemu na adres wskazany przez powoda, po czym z uwagi na jego niepodjęcie w terminie, zarządzono pozostawienie go w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia

na dzień 22 października 2013 r. Tymczasem z treści dokumentów załączonych do pozwu – faktur, na których wskazano adres strony pozwanej oraz przede wszystkim informacji o pozwanym jako osobie prowadzącej działalność gospodarczą jednoznacznie wynika, że pozwany mieszka na terenie Republiki Federalnej Niemiec. Okoliczność ta została potwierdzona także w dalszym toku postępowania – potwierdzeniem zameldowania w którym wskazano, że od 15 sierpnia 2009 r. pozwany mieszka na terenie Republiki Federalnej Niemiec oraz zgłoszeniem działalności gospodarczej, zgodnie z którym od 21 maja 2012 r. pozwany prowadzi działalność gospodarczą na terenie Niemiec.

Nie budzi wątpliwości, że Sąd Rejonowy w Krośnie Wydział V Gospodarczy przyjął za prawidłowy adres pozwanego podany przez powoda w pozwie i na ten adres dokonywał doręczeń, w tym także nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 września 2013 r., mimo, że – jak już wcześniej podano – z akt sprawy, w tym dokumentów załączonych do pozwu wynikał inny adres pozwanego niż podany przez powoda.

Wskazać należy, że od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym przysługuje sprzeciw. Zgodnie z art. 502 § 2 k.p.c. pozwanemu doręcza się nakaz zapłaty wraz z pozwem i pouczeniem o sposobie wniesienia sprzeciwu, o treści art. 503 § 1 zdanie trzecie k.p.c. oraz o skutkach niezaskarżenia nakazu. Tak więc nakaz zapłaty powinien zostać pozwanemu doręczony na jego faktyczny adres zamieszkania. W niniejszej sprawie nakaz zapłaty nie został doręczony na rzeczywisty adres pozwanego, ale na adres pod którym pozwany nie przebywał. W takiej sytuacji nie może być mowy o dokonaniu prawidłowego doręczenia pozwanemu i o tym, iż nakaz zapłaty uprawomocnił się. Sąd Rejonowy wadliwie więc przyjął, iż nakaz zapłaty został prawidłowo doręczony pozwanemu. Należy w tym miejscu wskazać, że w doktrynie prawa procesowego cywilnego i judykaturze przeważa zapatrywanie, zgodnie z którym nieprawidłowość doręczenia przesyłki sądowej, np. awizowanie pisma pod adresem, który nie jest rzeczywistym adresem strony, powoduje jego bezskuteczność, wobec czego nie można mówić o rozpoczęciu biegu terminu do dokonania czynności procesowej, a zatem termin ten nie może upłynąć; konieczne jest powtórzenie doręczenia zgodnie z przepisami, a wniosek o przywrócenie terminu w ogóle nie wchodzi w rachubę. (por. postanowienie SN z 3 lipca 2008 r., IV CZ 51/08, LexPolonica nr 2038576; M. Michalska-Marciniak, Wadliwość doręczenia w trybie art. 139 § 1 k.p.c. a wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia środka zaskarżenia, PPC 2011, nr 3, s. 139; Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Postępowanie rozpoznawcze, pod red. T. Erecińskiego, t. I, Warszawa 2012, s.753, M. Sorysz, Terminy w polskim procesie cywilnym, Warszawa 2007).

Sąd Rejonowy winien więc dokonać doręczenia z urzędu nakazu zapłaty na adres do korespondencji podany przez pozwanego, który będzie mógł złożyć sprzeciw.

Mając na uwadze powyższe uznać należało, że skoro pozwanemu nie doręczono prawidłowo nakazu zapłaty nie można mówić o skutecznym wniesieniu sprzeciwu. Dopiero bowiem po prawidłowym doręczeniu nakazu zapłaty pozwany będzie mógł odnieść się merytorycznie do nakazu. Stąd też rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego należało uznać za prawidłowe aczkolwiek z innych przyczyn niż przyjął Sąd I instancji.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił zażalenie w omawianej części jako nieuzasadnione w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. (punkt II sentencji).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)